

Sygn. akt: I C 681/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Olkuszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Ewa Kozień- Strukowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Skorupka

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2019 r. w Olkuszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A z siedzibą w W.

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda (...) Bank S.A z siedzibą w W. kwotę 8 755,03 zł (osiem tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych 03/100) z odsetkami od kwot:

- 8 035,58 zł (osiem tysięcy trzydzieści pięć złotych 58/100) umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28 lutego 2019r. do dnia zapłaty;

- 64,22 zł (sześćdziesiąt cztery złote 22/100) ustawowymi za opóźnienie od dnia 04 marca 2019r. do dnia zapłaty;

- 655,23 zł (sześćset pięćdziesiąt pięć złotych 23/100) ustawowymi za opóźnienie od dnia 04 marca 2019r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 131,92 zł (sto trzydzieści jeden złotych 92/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 681/19 upr

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Olkuszu

z dnia 17 grudnia 2019 r.

W pozwie z dnia 04 marca 2019 r. wniesionym w e-postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. S. (1) kwoty 8755,03 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28 lutego 2019 r. od kwoty kapitału tj. 8035,58 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 65,22 zł (odsetki umowne za okres korzystania z kapitału) oraz od kwoty 655,23 zł (odsetki karne) – od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Powód podał w uzasadnieniu, że strony zawarły umowę kredytową z

dnia 02 września 2016 r. nr (...), a strona pozwana nie wywiązała się z ciężącego na niej zobowiązania umownego tj. terminowego dokonywania ustalonych rat. W dacie 22 lutego 2018 r. pozwana dopuściła się pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat i data wymagalności podana w pozwie jest tożsama z tą datą. Wobec braku zapłaty zaległych rat strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Próba polubownego załatwienia sporu tj. wezwanie pozwanej do zapłaty pismem z dnia 07 sierpnia 2018 r. okazała się bezskuteczna. W dniu 27 lutego 2018 r. na podstawie art. 95 ustawy Prawo bankowe powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych stwierdzający zadłużenie strony pozwanej.

W dniu 15 marca 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc – e (...), w którym zasądził od pozwanej kwotę dochodzoną w pozwie oraz odsetki i koszty procesu zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana złożyła skutecznie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzuty nie wykazania istnienia roszczenia zarówno w zakresie należności głównej jak i należności ubocznych oraz przedwczesności powództwa. Wniosła ponadto o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Na uzasadnienie pozwana wskazała, iż strona powodowa nie wykazała, że kwota kredytu została pozwanej przekazana do dyspozycji. Ponadto weryfikacja zasadności roszczenia jest niemożliwa, albowiem powód nie przedłożył dokumentu umowy. Pozwana podniosła także, że wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie stanowi dowodu na istnienie dochodzonej wierzytelności. Pozwana powołała się w tej kwestii na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. sygn.. akt P 7/09. Pozwana podniosła również, że nie załączono do pozwu wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem nadania czy odbioru przez pozwaną. Pozwana zaprzeczyła przy tym, że wypowiedzenie umowy kiedykolwiek dostała. Ponadto z dokumentów załączonych do pozwu nie wynika jak została wyliczona kwota roszczenia głównego oraz odsetek.

Powód na wezwanie tut. Sądu uzupełnił braki formalne pozwu w trybie art. 505 (37) § 1 kpc przedkładając pełnomocnictwa oraz dokumenty wykazujące umocowanie pełnomocnika, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 27 lutego 2019 r., szczegółowe rozliczenie umowy kredytu, umowę kredytu ratalnego nr (...), wnioski o udzielenie kredytu konsumenckiego, kartę informacyjną kredytobiorcy, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – kredytu ratalnego, wezwanie do zapłaty z dnia 07 maja 2018 r. i z dnia 07 sierpnia 2018 r., oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy z dnia 07 czerwca 2018 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – wszystkie dokumenty zostały złożone w formie kserokopie. W późniejszym czasie powód złożył wszystkie wymienione dokumenty wraz z poświadczeniami za zgodność z oryginałem złożonymi przez notariusza oraz wyciąg z ksiąg banku w oryginale. Ponadto w piśmie z dnia 03 czerwca 2019 r. powód podtrzymał żądanie pozwu. Powód wskazał, że dochodzone roszczenie wynika z umowy kredytu i wobec tego, że umowa została prawidłowo i skutecznie wypowiedziana, to roszczenie jest w całości wymagalne. Powód wskazał nadto, że na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył wyciąg z ksiąg banku sporządzony na podstawie systemów bankowych oraz szczegółowe rozliczenie umowy kredytu. Ponadto w opinii powoda, pozostałe złożonego przez niego dokumenty w postaci umowy kredytu, wezwania do zapłaty czy wypowiedzenia umowy, również wykazują na istnienie i wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwana natomiast kwestionując wysokość dochodzonego roszczenia, nie przedstawiła żadnego kontradowodu wskazującego, że wyliczenie wysokości roszczenia jest inne niż wskazane przez powoda. W końcowej części pisma powód odniósł się do prekluzji dowodowej powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Pozwana w piśmie z dnia 23 lipca 2019 r. podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Pozwana podniosła, że w dalszym ciągu na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów nie sposób ustalić kwestii wymagalności powództwa oraz kwoty kapitału i odsetek. W opinii pozwanej, wyciąg z ksiąg banku dowodu na taką okoliczność nie stanowi. Ponadto w opinii pozwanej wyciąg z ksiąg banku ma jedynie charakter dokumentu prywatnego i nie potwierdza prawdziwości treści w nim zawartych. Pozwana wskazała także, że jedynie dokument poświadczony za zgodność z oryginałem można uznać za dokument prywatny mający moc dowodową. Pozwana podniosła również, że strona powodowa nie złożyła do akt żadnej historii z rachunku bankowego ani umowy ubezpieczenia gdzie składka

została określona na kwotę 1410,49 zł . Poza tym nie wiadomo czy taka składka została faktycznie odprowadzona. Powód nie przedstawił także sposobu wyliczenia składki.

W kolejnym piśmie z dnia 17 września 2019 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i podtrzymał dotychczas podniesione twierdzenia. Dodatkowo powód odniósł się do zarzutu pozwanej dotyczącego kopii dokumentów oraz wydruków i powołał się w tym zakresie na orzecznictwo. Zdaniem powoda wydruk czy kserokopia są dowodami z art. 309 kpc. Odnosząc się do kwestii ubezpieczenia kredytu powód wskazał, że pozwana nie była zobligowana do skorzystania z ubezpieczenia. Pozwana miała także możliwość rezygnacji z ubezpieczenia w każdym momencie trwania ochrony ubezpieczeniowej , a w przypadku rezygnacji z ubezpieczenia przed upływem okresu jego obowiązywania , część składki za niewykorzystany okres ochronny podlega zwrotowi.

W piśmie z dnia 02 października 2019 r. strona pozwana , a w piśmie z dnia 20 listopada 2019 r. strona powodowa podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

W pierwszej kolejności tut. Sąd zweryfikował uprawnienie osoby występującej w imieniu powoda do reprezentacji powoda, jak również składania imieniem powoda oświadczeń woli oraz uprawnienie osoby podpisanej pod pismem stanowiącym wypowiedzenie umowy kredytu (zarzut w tej kwestii podniesiony przez pozwaną) i ustalił w oparciu o pełnomocnictwa nr (...) i nr (...) , że pełnomocnicy procesowi tj. Ł. I. i M. N. są prawidłowo umocowani do występowania imieniem powoda jak również doskładania w imieniu powoda oświadczeń woli. Udzielone wskazanym osobom pełnomocnictwa obowiązują na czas nieokreślony (dowód: pełnomocnictw nr (...) k. 23, pełnomocnictwo nr (...) k. 65). Powodowy bank wystawił również pełnomocnictwa na rzecz innych pracowników tj. na rzecz A. S. (2) (k. 53) i na rzecz W. M. (k. 63). Wszystkie pełnomocnictwa zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez notariusza.

W dniu 02 września 2016 r. strony zawarły umowę kredytu ratalnego nr (...), przy czym umowa została zawarta z udziałem pośrednika kredytowego (...) Konsorcjum (...) we W., mocą której na wniosek pozwanej jako kredytobiorcy , Bank udzielił pozwanej kredytu na okres 48 miesięcy w kwocie 11.754,07 zł na sfinansowanie zakupu towarów takich jak AGD, prowizji bankowej, składki ubezpieczeniowej na wypadek śmieci, całkowitej niezdolności do pracy albo hospitalizacji w wyniku nieszczęśliwego wypadku – Program Ochronny do kredytu – Wariat Standard. Według umowy kredytobiorca ponosił następujące koszty : prowizji bankowej w wysokości 2080,47 zł, składki ubezpieczeniowej j/w w kwocie 1410,49 zł, należności pośrednika kredytowej przy zawarciu umowy – 1763,11 zł oraz odsetek od kapitału kredytu – 2111,46 zł . Koszty i składki ubezpieczeniowe zostały ujęte w kwocie udzielonego kredytu , przy czym koszty m.in. składki ubezpieczeniowej miały dotyczyć całego okresu kredytowania, a wysokość odsetek od kapitału mogła ulec zmianie, w przypadku zmiany oprocentowania lub całkowitej czy częściowej przedterminowej spłaty kredytu. Zgodnie z § 2 kredyt miał być oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 8.45 % w skali roku. Umowa określała: całkowitą kwotę kredytu – 6500,00 zł, która nie obejmowała kredytowanych kosztów kredytu i całkowitą kwotę do zapłaty – wynoszącą w dniu zawarcia umowy – 13.865,53 zł. Roczna rzeczywista stopa oprocentowania została wskazana 54,8 %. Umowa w § 3 przewidywała , iż raty kredytu miały być równe i płatne w okresach miesięcznych 22 dnia każdego miesiąca i wysokość raty wynosiła 289,44 zł , z wyjątkiem pierwszej raty. Bank zobowiązywał się przy tym prowadzić przez cały okres kredytowania bezpłatny rachunek o numerze z podanym w umowie zwany „rachunkiem kredytu” na którym miały być gromadzone środki pieniężne wpłacane przez kredytobiorcę. Umowa określała też wyraźnie – w formie tabeli- opłaty pobierane przez bank za czynności bankowe, a ponadto , że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytowych Bank będzie pobierał podwyższone odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 §2¹ kc (§ 8 umowy). Możliwość wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank została zastrzeżona w § 10 umowy m.in. w przypadku opóźnienia się kredytobiorcy z zapłatą pełnej raty , za co najmniej jeden okres płatności .

dowód: umowa kredytu ratalnego nr (...) wraz z załącznikami k. 26-34, 67-73,75-79,81-84

Pismem z dnia 07 maja 2018 r. powodowy Bank wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w spłacie kredytu w terminie 14 dni z zagrożeniem wypowiedzenia umowy kredytowej. Pismo to zostało nadane przesyłką poleconą w dniu 09 maja 2018 r.

dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 07.05.2018 r. wraz z dowodem nadania k. 35-36

Kolejnym pismem z dnia 07 czerwca 2018 r. powód złożył wobec pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...) w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu. Na odwrocie pisma zawierającego oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy kredytowej znalazło się dodatkowe pismo zatytułowane (...) określające przysługujące B. uprawnienie do przetwarzania danych osobowych pozwanej, wpisania pozwanej do BIK. Pismo to pozwana otrzymała w dniu 12 czerwca 2018 r.

dowód; oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy z dn. 07.06.2018 r. wraz z zawiadomieniem i potwierdzeniem odbioru k. 37-38 verte

W późniejszym czasie tj. pismem z dnia 07 sierpnia 2018 r. powód wezwał ponownie pozwaną do zapłaty w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu nr (...) i postawieniem całej należności w stan wymagalności i zagrożeniem skierowania sprawy na drogę sądową. Pismo to zostało wysłane pozwanej przesyłką poleconą w dniu 09 sierpnia 2018 r.

dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dn. 07.08.2018 r. wraz dowodem nadania k. 39-40

W dniu 27 lutego 2019 r. powód wystawił wyciąg z własnych ksiąg bankowych – podpisany przez swego pełnomocnika procesowo – materialnego Ł. I., stwierdzający wymagalne zadłużenia pozwanej z tytułu kredytu nr (...) z dnia 02 września 2016 r. w łącznej wysokości 8755,03 zł, w tym 8035,58 zł – z tytułu niespłaconego kredytu, 64,22 zł – z tytułu odsetek umownych za korzystanie z kapitału w okresie od 22 lutego 2018 r. do 07 sierpnia 2018 r. wg stopy procentowej 8,45%, i 655,23 zł – z tytułu odsetek za opóźnienie naliczonych od niespłaconego kapitału w wysokości 14 % za okres od dnia 22 lutego 2018 r. do 27 lutego 2019 r.

dowód: wyciąg z ksiąg banku z dn. 27.02.2019 r. k. 22

Strona powodowa przedstawiła też wystawione przez siebie szczegółowe rozliczenie umowy kredytu zawierające zestawienie należności i spłaty kredytu. Z zestawienie tego wynika, że pozwana kredytobiorca A. S. (1) dokonywała spłat rat kredytowych w miarę systematycznie do stycznia 2018 r. Ponadto powód przedstawił bankowe dyspozycje przelewu kwot 1763,11 zł tytułem uruchomienia kredytu umowa nr (...), 8580,47 zł tytułem umowy kredytowej oraz kwoty 29080,47 zł tytułem prowizji dla (...) Konsorcjum (...) we W. oraz kwoty 1410,49 zł tytułem ubezpieczenia, a także deklarację zgody z dnia 02 września 2016 r. na ubezpieczenie kredytu.

dowód: rozliczenie kredytu ratalnego k. 25-25 verte, 108-108 verte, potwierdzenia dyspozycji przelewu k. 60-62, deklaracja zgody k. 86-88

Powyższy stan faktyczny tut. Sąd ustalił na podstawie dowodów wyżej wskazanych, stanowiących albo dokumenty prywatne albo ich kserokopie, w całości uznając je za wiarygodne dowody, nie znajdując podstaw do przyjęcia – za stroną pozwaną – że fotokopie dokumentów prywatnych takich jak umowa bankowa, pisma Banku w tym z oświadczeniem o wypowiedzeniu umów, jak również zwrotne powtórzenia odbioru przesyłek poleconych pozbawione są mocy dowodowej. W ocenie tut. Sąd brak jest podstaw prawnych aby uznać kserokopie takich dokumentów za pozbawione w ogóle mocy dowodowej, kserokopie dokumentów, czy np. wyciągi z rachunków stanowią bowiem tzw. inny dowód o którym mowa w art. 308§ 1 kpc, a wydruki z systemu informatycznego mogą być uznane za dowód z dokumentu prywatnego, w świetle art. 245 kpc. Dodatkowo wskazać należy, że strona powodowa złożyła w późniejszym czasie wszystkie dokumenty poświadczające zgodność z oryginałem przez notariusza. Mają zatem te dokumenty moc dowodową w niniejszej sprawie, jako dokumenty prywatne. Strona powodowa w ocenie tut. Sądu uczyniła zadość swemu obowiązkowi dowodowemu w niniejszej sprawie, a bierna postawa pozwanej, która

kwestionowała niemal wszystko w sprawie (łącznie z umocowaniem pełnomocnika procesowego) – nie mogła stanowić o zamierzonym przez pozwaną, efekcie jej zarzutów.

Ponadto należy wskazać, że do pozwu został też dołączony specjalny dokument prywatny taki jak wyciąg z ksiąg bankowych, który choć nie stanowi dokumentu urzędowego, to jednak ponieważ zawiera oświadczenie wiedzy osoby uprawnionej do reprezentacji banku, musi być uznany za wiarygodny dowód w sprawie na zaciągnięcie zobowiązania kredytowego oraz jego wysokość.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie tut. Sądu powództwo jako należycie wykazane zasługuje w całości na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 353 (1) kc statuujące zasadę swobody umów ale też przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, ponadto tut. Sąd ocenił żądanie pozwu w kontekście niedozwolonych klauzul umownych tj. art. 385(1)§ 1-4, art. 385 (2) i art. 385 (3) kc.

W niniejszej sprawie, dotyczącej roszczenia powodowego banku z umowy kredytowej, stanowiącej niewątpliwie kredyt konsumencki w rozumieniu art. 3 ust. 1, 2 pkt 2 ustawy o kredycie konsumenckim (ukk) - wobec postawy procesowej pozwanej – w istocie wszystkie okoliczności były sporne. T.. Sąd uznał obronę pozwanej podjętą w niniejszej sprawie jako całkowicie nie trafną. Wg pozwanej powód nie udowodnił swych roszczeń, choć w istocie było wręcz odwrotnie, tj. pozwana nie udowodniła w sprawie niczego i nawet – w ocenie tut. Sądu - celowo nie stawiała się na rozprawę wyznaczoną m.in. dla przesłuchania stron. Z istoty sprawy należność kredytowa może być udowodniona głównie dokumentami prywatnymi, takimi są też wg aktualnego prawodawstwa i orzecznictwa sądowego wyciągi z ksiąg bankowych, sporządzone na mocy art. 95 ustawy prawo bankowe. Przedstawione jednak przez powoda dokumenty prywatne – głównie poświadczone za zgodność z oryginałem przez notariusza, ale i nawet zwykle fotokopie dowodzą roszczeń powoda tak co do zasady i jak i w pełnej wysokości. Niewątpliwie też analiza treści postanowień umownych oraz zestawienia wpłat dokonywanych przez pozwaną stanowi o postawie do przyjęcia skuteczności wypowiedzenia pozwanej umowy kredytowej. Nie budziła też żadnych wątpliwości tut. Sądu okoliczność, że tryb wypowiedzenia odpowiadał treści umowy a także, że pozwana otrzymała przesyłki polecane z wezwaniem do zapłaty przed wypowiedzeniem kredytu i oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy.

Powód przedstawił szereg dokumentów, w świetle których tut. Sąd ocenił, że powód dopełnił wszystkich wymogów informacyjnych, przewidzianych w Rozdziale 2 ukk, a umowa zawarta przez strony procesu odpowiada formalnym wymogom z art. 29 i 30 ukk. Zarówno umowa kredytowa jak i formularz informacyjny dostarczone pozwanej jako kredytobiorcy są sporządzone w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Powód jako kredytodawca wyraźnie przy tym wyspecyfikował koszty kredytu, podał całkowity koszt kredytu i całkowitą kwotę kredytu. Tzw. pozaodsetkowe koszty kredytu nie przekraczają całkowitych kwot kredytu i maksymalnej wysokości określonej w art. 36 a ukk. Fakt uruchomienia kredytu tj.: przekazania środków kredytowych przez Bank zgodnie z dyspozycją pozwanej został wykazany przez powoda w sposób nie budzący wątpliwości poprzez bankowe dyspozycje pozwanej. Oceniając twierdzenia pozwanej o konieczności zbadania przez tut. Sąd z urzędu czy postanowienia umowne dotyczące ubezpieczenia kredytu, nie mają charakteru abuzywnego, a składka była odprowadzona, należy wskazać, że co do zasady – zgodnie z art. 385(1) § 3 kc w stosunkach z konsumentami nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu, W szczególności odnosi się to do postanowień umów przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta, zaś zgodnie z § 1 art. 385(1) abuzywnymi (niedozwolonymi) postanowieniami umownymi są takie, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Niewątpliwie kwestionowane postanowienie umowne należy oceniać w kontekście art.385(3) kc, zawierającego otwarty katalog niedozwolonych postanowień umownych, (jako umowę dodatkową, konieczną do zawarcia celem uzyskania kredytu) ale też biorąc pod uwagę interes powodowego banku, w tym ryzyko kredytowe.

W ocenie tut. Sądu trudno było – bez przeprowadzenia dowodu choćby z zeznań pozwanej – przesądzić, że koszty kredytu związane zabezpieczeniem poprzez zawarcie umowy ubezpieczenia, nie były przedmiotem negocjacji między

stronami. Wskazać jednak należy, że treść umowy kredytowej w jednoznaczny sposób świadczy, że ubezpieczenie kredytu stanowiło zabezpieczenie spłaty kredytu. Pozwana nie wykazała przy tym, że Bank uzależnił udzielenie kredytu od zawarcia umowy ubezpieczenia, a domniemania takiego nie można przyjąć z góry. Faktem jest, że składka ubezpieczenia stanowiła wysoki koszt kredytu – ale koszt ten mieścił się w granicach określonych w art. 36a ukk.

Oceniając zatem umowę kredytową zawartą przez pozwaną w kontekście art. 29 i 30 ukk oraz art. 385(1)§ 1-4, art. 385(2) i art. 385(3) kc tut. Sąd stwierdził, że wszystkie zapisy umowy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny i zrozumiały – w tym w zakresie roszczenia głównego jak i odsetek. Koszty zawartej umowy, w tym pozakodeksowe koszty w rozumieniu art. 5 pkt 6a ukk nie przekraczały maksymalnych kosztów, określonych w art. 36a ukk.

Roszczenie powoda nie jest przy tym przedawnione, co tut. Sąd zbadał z urzędu, biorąc pod uwagę obowiązujące w chwili orzekania w niniejszej sprawie przepisy kodeksu cywilnego – art. 118² kc.

Podsumowując: w ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ważności umowy. Wysokość zadłużenia pozwanej wyliczona przez powoda nie budziła także żadnych wątpliwości Sądu, tym bardziej, że wyliczenia powód poparł zestawieniem wpłat z ich rozliczeniem. Powoływane przez pozwaną zarzuty nie były przy tym skuteczne. Dla ich oceny pozwana ponadto winna przynajmniej stawić się na termin rozprawy celem przesłuchania, czego jednak nie uczyniła, a zatem musiało to skutkować dla niej negatywnie, tym bardziej, że pozwana była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd na mocy art. 316§ 1 kpc oraz przepisów prawa materialnego wyżej powołanych orzekł jak w sentencji.

O kosztach Sąd postanowił na mocy art. 98 kpc i stosownie do wyników procesu i żądania powoda, zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 131,92 zł na którą składa się opłata od pozwu – 110,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł oraz kwota 4,92 zł tytułem zwrotu kosztów poświadczenia notarialnego dokumentów,

SSR Ewa Kozieln-Strukowska

1. Odnotować uzasad,
2. Odpis wyroku z uzasad. doręczyć peł. powoda;
3. K.. 14 dni na sw.. praw.